

ישראל בנציוני מכחיש, זוקיע, מסביר, פוטן ומחונכ בחוזרו אל ספסל הנאשמים

הפורץ שוב נוצץ

טעות לעולם חוזרת. ועם כל טעות חוזר ישראל בנציוני בית-המשפט. טעותו הראשונה של הפורץ הנוצץ היתה כשנתפס בחודש מאי של השנה שעברה, בחצר הבית מספר 41 שבשדרות הקרן-הקיימת. שכנים הודיעו למשטרה על תנועה חשודה, וניידת המשטרה הראשונה שהגיעה למקום גילתה את בנציוני. אנשיה אפילו לא העלו על דעתם לחשוף בכנר ההדור בביצוע פריצות. אך בנציוני טעה, התבלבל והציע לשני הבלשים אלף לירות אם יניחו לו. הבלשים הבינו, עצרו אותו מיד. טעותו השנייה היתה כאשר הודה בחפזו בכל מה שביקשו ממנו. תוך השבועיים שלושה בהם נמשכה החקירה הותר על שולחנות חוקריו ערימות ערימות של הודאות התומות. היו שם למעלה מ-150 טעויות, הודאות על עבירות שלא ביצע. השבוע חזרו אל בית-המשפט שלוש טעויות, הודאות על עבירות שלא ביצע. 587/58.

אלגנטי במסדרונות בית-המשפט. הפעם הוא בא כדי להשיב להאשמות פליליות בתיקים, בהם לא טעה וגם לא הודה. מגולח, מסורק, לבוש מכנסיים חומים וסדר צבאי, קם בנציוני לפני שהחל המשפט, פנה להשופטים והשמיע הצהרה ראשונה: "כבוד בית-המשפט. היות ואין לי עורך דין רוצה אני שייגדו לי בכל מקום שאני יכול להתנגד. יכול להיות שהם (המשטרה) מעונינים בצורה כזאת להכשיל אותי." השופט אבישר נענע בראשו, עבר להקריא לו את פרטי ההאשמות נגדו. שלוש גניבות במחירת היו שם. העונש המכסימלי על כל אחת מהן: 14 שנות מאסר. שלוש פעמים בזה אחר זה קם בנציוני, הודיע כי איננו מודה באשמה.

אבישר: "הוחלט לקבל את ההודאה."
 ★ ★ ★
סעודה ב"אקרופוליס"
 ל פני שהמשיך במשפט פנה אל בנציוני, שנהנה להופיע בתפקיד עורך הדין, ולעשות בהזדמנות זו חשבונות עם אנשי המשטרה שחקרו אותו. אבישר: "אני רוצה לומר לך קצת דברי כיבושין לטובתך. אם אתה מרגיש שאתה חף מפשע תתגונן, ואם לא, תודה לטובתך ולטובת הציבור. אני יודע שתמיד תוכל למשוך את המשפט בטענות נוהל, אבל אם יוכח שאתה אשם וגזלת לחינם את זמנו לא נשמע טענות על עונש חופף." בנציוני: "במשפט זה אני חף מפשע. אני מפתה, כי אינני יודע איך להתנהג." אבישר: "מי איים עליך?" בנציוני: "המפקח כן. הוא גם הרג את הצורך יעקוב כהן אחרי שהתעלף." אבישר: "גם אתה התעלפת?" בנציוני: "לא. אני הייתי ילד טוב. עניתי כל מה שביקשו וגם חתמתי, אז לקחו אותי לאקרופוליס לאכול. אני רוצה להביא את בעלי המסעדה שיעידו." אבישר: (אובד עצות) "איך נבחין בין אלה שחתמת תחת פתוי ולחץ ובין אלה שחתמת מדצונך?" בנציוני: "סמכו עלי. אני יודע. אני רק רוצה שכולם ידעו כי חתמתי אחרי שאיימו עלי שאם לא אחתום יהרסו את משפחתי, את אשתי וילדי. זה היה אחרי שכהן מת ופחתתי." פלפל: "בנציוני, ענה לי בסדר ונשחרר אותך." בנציוני: (פונה בצחוק לענני אל הקהל הרב) "אווה, גם אתה מפתה אותי! בסדר, נראה אותך, שלח אותי הביתה אם אתה יכול." פלפל: "איך אתה יודע באיזה מקום לא הייתי?" בנציוני: "אני יודע איפה זו לא פריצה שלי. הם היו נוסעים אתי, מעמידים את המכונית ובעצמם עולים ושואלים את הדיי-

רים על פריצות. כל העניין הוא עלילת-דם שפלה. לעשות 16' תיקים 200. זה הרס של משפחה." התובע נטל לידו את התיק, בחן את שמות הנזוקים: פלפל: "שמואל פלקוביץ?" בנציוני: (קופץ ממקומו) "אין צורך. נד כרתי שזו כן פריצה שלי." פלפל: "מרים פרקש?" בנציוני: (מונה רשימה עזומה של תכשיטי טיט סגנונו) "אני זוכרת הכל." בנציוני: (חוקר את העדה) "איך זה את זוכרת? זה היה הב? היה על זה חלודה? בבית אחד כל כך הרבה תכשיטים. מה, את רוצה להתעשר במשפט זה? בכלל אפשר לראות אותם?" פלפל: (בצחוק) "התכשיטים אינם." בנציוני: "לא. את הרשימה" (הוא מושהה לרשימה שבידו, פוטר את העדה).

שור עץ הסמך

שופט הפריץ על הפסקה. הקהל יצא מן האולם. בנציוני שוחח עם השופט רים והתובע התרגש כאילו הרצה בפני ארץ לם מלא מושבעים. "פשוט זו מחלה. אם מיר שהו חולה עגבת ומודיע עליך, האם יעזו לפרסם את שמו?! אצלי פרסמו והקרבו היתה משפחתי. אני עוד אחזיר את 150 התיקים שהודיתי בהם לפי עזת עורך-הדין שלי, שסיידר אותי והוציא מאשתי אלפי ל"ר. אומין את ד"ר רבינוביץ כדי להוכיח שאיבחו אותי לפי עזת המשטרה. אבל כל זה לא חשוב. חשובים הספרים שאני כותב כעת. אחד מהם: משה. על בן-עמרם, והשני: משפט ראוהו. עלי יכול להיות שהם כבר אצל מר"ל. אבל עכשיו אני צריך לנח. אף על פי שכולם חושבים אותי לגאון כזה. הלואי שהיו חושבים כך על ספרי במדינה זו, של דגלה צריך לתרות "לא תחסום שור בדישו".

אחרי ההפסקה ביקש בנציוני להזמין שני עדים: שוטראסיר ופושע-אסיר, שיעידו לי טובתו. השופט, כדי שיעיד שהוא לא שיתף פעולה בניהוי הנפגעים; והאסיר, הטוען שביצע חלק ממה שהטילה המשטרה על בנציוני. השופטים הסכימו להזמין את אלה, דחו שורה שלמה של עדים אחרים. המשפט נגחה. בנציוני הבטיח לחזור, עם הטעות הבאה.

לאולם בית-המשפט הובא בנציוני מכלא יפו, שם התגורר במשך השבוע האחרון. אולם מקום מושבו בקבוע הוא מחנה מעשיהו ברמלה, מקום שם הוא מרצה עונש מאסר של עשר שנים על כל הטעויות ש"עשה בעבר וישהן הודה. בשבוע שעבר עבר זמנית ליפו כדי לעמוד פעמיים למשפט. פעם ראשונה היתה זו תביעה אזרחית של מרים ומוני סקל מתל-אביב, שתבעו ממנו כחמשת אלפים לירות, שנגנבו מהם בפריצה לפני שנתיים. בנציוני נלחם להוכיח כי לא ביקר כלל בדיירתו של הווג התובע, אולם אנשי המשטרה שהופיעו כעדים, הביאו אתם דו"ח שהוכיח כי בנציוני הודה במעשה.

השופט זאב צלטנר קיבל את דברי עדי התביעה, חיוב את בנציוני לשלם סכום של כארבעת אלפים לירות לזוג סקל. הפורץ הנוצץ החזיר ליפו.

שידוד דבריהתימה

עבור שזושה ימים שוב נראתה דמותו המלאה והחסונה של הפורץ ה"הודיתי".

התובע איתמר פלפל הזמין את קצין ה"משטרה משה כץ. הוא לא הספיק לסיים את קריאת השם. בנציוני קפץ ממקומו ו"צעק: "אני מתנגד להקראת ההודאות שלקחו ממני במשטרה." אבישר הסביר כי איש אינו יודע עדיין במה המדובר, וכך הקריא את הודאתו של בנציוני בפריצה לבית סקל. הנאשם התאפק בקושי עד סיום ההקראה, קפץ מיד עם סיומה.

בנציוני: "לא אמרתי לו שום דבר. הם נתנו לי לחתום על ניירות חלקים ומילאו הכל אחר-כך כפי שרצו. את החומר העתיקו ישר מתיקי המשטרה. זה משחקי, הם אמרו לי, תחתום ונגמור אתך. זה לא בשביל בית-המשפט, רק בשביל סטטיסטיקה, כדי שנוכל לסגור תיקים." פלפל: (מגיש לבנציוני את הודאתו ב"ענין סקל) "ועל זה חתמת מתוך פתוי?" בנציוני: "אין מה לדבר. אני מכיר את המקומות. נכון שאני יודע שזה תיק של סקל. כל הארץ יודעת את זאת. ודאי שהיה דיתי בכל. אחרי שנאור ופאר הכו אותי. מה אתם רוצים? כשפושע בא אלך עם אקדח ואומר תן את הכסף, צריך לתת לו. הם (נאור ופאר) היו פושעים בעיני ולכן הודיתי".

נקים רק לתלמידים מצטיינים באמת. ודב לא היה תלמיד מצטיין ביותר. מדי פעם היו פורצות מריבות בין האב והבן על רקע הלימודים. "אני רוצה שת"ם שיקן ללמוד בבית-ספר גבוה יותר", נהג האב לשדל את בנו. היתה לאב סיבה מיר"דת להשקיע מאמץ מיוחד בבן זה — הבן הבכור של המשפחה מת. דבן, שנולד אחריו, היה ילד התפנוקים של המשפחה.

לפני שבוע ביקר האב בבית-הספר. שמע כי בנו אינו מצטיין יותר בלימודים. כשחזר הביתה לפנות ערב, החל האב להטיף מוסר לבן. כשניסה הבן להתמרד, גער בו האב בתוקפנות. דב נגע עד עומק נפשו. "אתה עוד תתחרט על זה", אמר לאביו. הוא נשק לאחותו הקטנה ובעוד אביו מעיר לו: "מה אתה מנסה לילדות קטנות?! מיהר לצאת."

פנעים

רעל בבקבוק
 יהושע (הוגו) קליין (50) אהב נשים. כל מי שבת אהבו במגע ידע עליך. לא היתה כמעט אשה שבאה בל"ת-אמותיו שלא ניסה לעגוב עליה. השבוע החזירו כל פרשיות אהבותיו הקודמות. אהבה טריה וליהט-במיוחד התפוצצה על כותרות העיתונים — אהבתו הגדולה אל דבורה (דורה) ירניצקי,

עולה חדשה מפולין, שעבדה כפועלת במר"פדיה שלו, אהבה שבגללה נעצר קליין על-ידי המשטרה כחשוד בנסיון להרעיל את בעלה ואחד מידידיו של אהובתו. "לא היינו מאמינים שהוגו מסוגל לדבר כזה. הוא אדם כל כך טוב", אמרו ידידיו של קליין שעות מספר אחרי שנועד על מע"צרו. הם שמסכו לא להאמין כשהתקירה המסופעת גילתה פרטים מוזעזעים נוספים, אודות מלחמתו של הגבר המזוקן, על אה"בתה של האשה בגיל העמידה (41).

קליין קשר יחסי ידיות עם משפחת ירניצקי מיום שהחלה האשה לעבוד אצלו. דר רה ובעלה ביקרו גם הם אצל משפחת קליין, הוזמנו לסעודות חגיגיות. קליין התאהב שוב. עובדת היותו נשוי מזה 21 שנים ואב לבן בן 20, המשרת בחיל-הים, לא הפריעה לו. קליין החל לעקוב אחרי דורה, מצפה לי הודמנות הגדולה. פעם, כשמצא בתיקה מכ"תבים מפקיד במפעל רמת-גני, שבמצעותו ביקשה להשיג עבודה לבעלה, צילם את ה-

המשפט בעמוד 18)

הענינים לידי התנגשות בין האב והבן — נשכחו כל העובדות המדעיות. **נשיקה לאחות.** דב בן ה-14 היה נער רגיל. הוא היה חבר בתנועת הנוער העובד, שיחק כדורגל בקבוצת הנערים של הפועל רחובות, בבית-הספר היה ער וחברותי. ב"לימודים היה תלמיד בינוני. העובדה האחרונה ציערה את האב יותר מכל. האב, אדם בעלי העמידה, עולה מרומניה שלחם במלחמת העצמאית, בחטיבת גבעתי, רצה בכל מאודו שדב יהיה תלמיד מצטיין. הוא הקפיד על הכנת שיעורי הבן, היה מבקר בבית-הספר כדי לשמוע את חחתי הדעת של המורים.

כשסיים דב את לימודיו בבית-הספר ה"עממי, הוא רצה לצאת לעבוד. האב עמד על כך שהוא משיך בלימודים, רשם אותו בבית-הספר המקצועי אוורט ברחובות. אולם רמת הלימודים בבית-ספר זה היא גבוהה מהרמה המקובלת. גם המשמעת הנהוגה בו כעבור שניות מספר. "דב! דב!" צעק האב. במקום תשובה הוא שמע חרחורים בקרבת